

Arrest

nr. 268 853 van 23 februari 2022
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster in de zaak RvV X (hierna: eerste verzoekster) en verzoekster in de zaak RvV X (hierna: tweede verzoekster), die beiden verklaren van Russische nationaliteit en van Avaarse origine te zijn, komen volgens hun verklaringen op 8 juli 2017 België binnen. Tweede verzoekster verzoekt op 1 augustus 2017 een eerste maal om internationale bescherming. Op 26 september 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt bevestigd bij arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 4 februari 2019.

Zonder België te hebben verlaten dient eerste verzoekster haar eerste verzoek om internationale bescherming en tweede verzoekster haar tweede verzoek om internationale bescherming in op 27 februari 2019. Op 8 april 2019 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoeksters een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen worden bij arrest nr. 243 687 van de Raad van 5 november 2020 bevestigd.

Zonder naar hun land van herkomst te zijn teruggekeerd, dient eerste verzoekster haar tweede verzoek om internationale bescherming en tweede verzoekster haar derde verzoek om internationale bescherming in op 23 december 2020. Op 17 augustus 2021 beslist de commissaris-generaal ten aanzien van eerste en tweede verzoekster tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 18 augustus 2021 aangetekend worden verzonden aan verzoeksters.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Avaarse origine. U bent afkomstig uit de stad Machatsjkala in de autonome republiek Dagestan waar u geneeskunde studeerde.

U werd geboren op X 1999 in de stad X in Rusland. Na de scheiding van uw ouders verbleef u in de stad Machatsjkala samen met uw moeder A.M. (CGVS xx/xxxxxx, O.V. x.xxx.xxx). In de laatste periode voor uw vertrek uit Rusland verbleef u bij uw groot tante M. – de zus van uw grootmoeder langs moederszijde – in Machatsjkala. U verbleef daar tot mei 2017.

Op 29 mei 2017 verliet u samen met uw moeder en uw broer Dagestan en u ging naar Moskou. Vervolgens vertrok u op 8 juli 2017 vanuit Moskou met het vliegtuig naar België. Na uw aankomst diende uw moeder hier een eerste verzoek om internationale bescherming in op 1 augustus 2017.

Op 26 september 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 4 februari 2019 (arrest nr. 216345). Uw moeder tekende geen cassatieberoep aan.

*U en uw moeder verlieten het Belgisch grondgebied niet. Op 27 februari 2019 diende u een **verzoek om internationale bescherming** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), uw moeder diende op diezelfde dag haar tweede verzoek om internationale bescherming in.*

U haalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aan dat u bij een terugkeer naar Dagestan vreesde dat u het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking door uw familie en dat u door uw familie eveneens zou uitgehuwelijkt worden.

Op 8 april 2019 nam het CGVS in het kader van u en uw moeders verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 5 november 2020 (arrest nr. 243687). U ging hiertegen niet in cassatie.

*Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 23 december 2020 uw huidige en **tweede verzoek tot internationale bescherming** in bij de DVZ. Ook uw moeder en uw broer, A., dienden elk een verzoek in tot internationale bescherming. U wenste enkel gehoord te worden in uw moedertaal, met name het Avaars, een dialect uit Dagestan. Noch de DVZ, noch het CGVS beschikken over een tolk Avaars. Daarom werd u gevraagd om zelf een tolk te regelen. Meerdere malen werd u opgeroepen bij de DVZ, met de mededeling zelf een tolk Avaars mee te brengen. U slaagde hier niet in. Toch wenste u uw procedure verder te zetten, waarna uw dossier op 25 februari 2021 werd doorgestuurd naar het CGVS, zonder interview bij DVZ. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS was u wederom niet vergezeld van een eigen tolk Avaars. Bovendien weigerde u gebruik te maken van*

de door het CGVS voorziene tolk Russisch. U werpt op dat u het recht heeft om in uw moedertaal Aavaars gehoord te worden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U werd door het Commissariaat-generaal uitgenodigd om op 07/07/2021 op gehoor te verschijnen. Er werd door het Commissariaat-generaal een tolk Russisch voorzien, omdat een voldoende kennis van het Russisch redelijkerwijze kon worden aangenomen. Hoewel u aanwezig was, kon het gehoor niet plaatsvinden door een gebrek aan medewerking van uwentwege. Daar het Commissariaat-generaal niet beschikt over een tolk Aavaars, was er een tolk Russisch aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud.

U weigerde om zowel in het Russisch als in het Nederlands gehoord te worden (CGVS 07/07/21 p.2), en dit terwijl, gelet op uw levensloop en het verloop van de vorige asielpcedures, redelijkerwijs kan worden aangenomen dat u ruim afdoende het Russisch beheerst om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de huidige procedure. U heeft uw middelbare school in Machatsjkala afgewerkt en begon zelfs aan hogere studies geneeskunde (CGVS 07/10/19 p.8-9, persoonsgegevens DVZ 19/06/2019, rubriek 11). Verder verliep uw vorige asielpcedure probleemloos in het Russisch. Bij aanvang van uw vorige verzoek om internationale bescherming gaf u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Russisch voldoende te beheersen om de procedure te doorlopen (zie administratief dossier: Verklaring betreffende procedure 19/06/19). Tijdens uw voorgaande persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal, hetgeen in het Russisch verliep, uitte u op geen enkel moment bezwaar tegen het feit dat u werd bijgestaan door een tolk Russisch, en gaf u ook aan de tolk goed begrepen te hebben (CGVS 07/10/19 p.2 + p.22). Evenmin blijkt uit de notities van dit persoonlijk onderhoud op enige andere wijze dat u omwille van een onvoldoende kennis van het Russisch niet in staat zou zijn geweest om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. Het was pas in het kader van de beroepsprocedure van uw eerste verzoek tot internationale bescherming dat u voor het eerst aangaf dat doordat het Russisch niet uw moedertaal is, er bepaalde nuances in uw verhaal verloren zouden zijn gegaan. Dit argument werd evenwel niet aanvaard door de Raad (Arrest RvV 05/11/20 p.21). Nu beweert u echter dat u totaal niet in het Russisch gehoord kunt worden, omdat dit niet uw moedertaal is (CGVS 07/07/21 p.2). Deze bewering overtuigt echter geenszins gezien het verloop van uw eerdere asielpcedure (zie supra) en het feit dat u dit nooit eerder heeft aangehaald. Ik wens u te wijzen op de medewerkingsplicht die op u rust in het kader van uw asielpcedure. Het is uw verantwoordelijkheid en plicht om medewerking te verlenen aan de instantie die over uw asielaanvraag moet beslissen. Het feit dat u weigert mee te werken aan uw asielpcedure maakt het onmogelijk om vast te stellen of er nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Voor zover u opwerpt dat u het recht heeft om gehoord te worden in uw moedertaal Aavaars (CGVS 07/07/21 p.2), dient er op gewezen te worden dat het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in artikel 20 § 1 bepaalt: "Indien de asielzoeker de bijstand heeft gevraagd van een tolk overeenkomstig artikel 51/4 van de wet, verzekert de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, in de mate dat hij over zulk

een tolk beschikt, de aanwezigheid van een tolk die **één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst.**” Zoals hierboven reeds uiteengezet werd, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat u ruim voldoende het Russisch beheerst om de asielprocedure te doorlopen, en toont u niet aan dat er andere redenen zijn die het gebruik van een tolk Russisch zouden verhinderen. Het CGVS voldoet dan ook aan zijn door het KB opgelegde verplichtingen door u een tolk Russisch ter beschikking te stellen.

Daarnaast kan er ook op gewezen worden dat, los van het feit dat het niet ernstig is te beweren dat u niet gehoord kunt worden in het Russisch, u bovendien meerdere malen de kans werd geboden om een eigen tolk Avaars te voorzien. U werd uitgenodigd op zowel 26/01/21, als 11/02/21, als 25/02/21 bij de Dienst Vreemdelingenzaken, met de uitdrukkelijke mededeling zelf een Avaarse tolk te voorzien (zie administratief dossier: Bijlage 26quinquies; Uitnodiging IBZ) U slaagde hier echter niet in. Wanneer uw moeder gevraagd wordt naar de concrete stappen die zij ondertussen heeft ondernomen om een tolk Avaars te zoeken, blijft zij erg aan de oppervlakte door te stellen dat zij al vier jaar lang in een kleine kamer leeft in het opvangcentrum en dat zij geen mogelijkheden heeft om dit te doen (CGVS M. 07/07/21 p.2). Echter dient er op gewezen te worden dat u sinds het uiten van uw wens bij de DVZ om enkel in het Avaars gehoord te worden (dd. 23/12/20, zie administratief dossier: Registratie verzoek tot internationale bescherming) ondertussen bijna een half jaar de tijd heeft gehad om een eigen tolk te voorzien. Er kan bezwaarlijk ingezien worden waarom u niet de mogelijkheid zou hebben om een tolk Avaars te zoeken. Het voorgaande vormt een verdere aanwijzing van het gebrek aan medewerking in uw hoofde.

Uit het feit dat u pertinent weigert gebruik te maken van de u ter beschikking gestelde tolk en evenmin een eigen tolk Avaars meebrengt, kan in het licht van het bovenstaande dan ook alleen een gebrek aan medewerking in uw hoofde worden vastgesteld.

Daar u zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal weigert om verklaringen af te leggen met de hulp van een tolk Russisch, brengt u dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

(...)

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Avarse origine. U bent afkomstig uit de stad Machatsjkala in de regio Dagestan.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u werd geboren in Azerbeidzjan op 04 juli 1973, waar u woonde tot 1990. In september 1990 ging u naar Machatsjkala, Dagestan, waar u ging studeren aan de faculteit filologie. In 1996 keerde u terug naar Azerbeidzjan, waar u in 1997 trouwde met uw ondertussen ex-man. In 1999 werd uw dochter K. geboren en in 2001 uw zoon A. Tussen 2001 en 2004 woonde u tussen Volgograd en Machatsjkala omwille van de gezondheidstoestand van uw dochter. In 2004 begon u te werken aan het Humanitair Instituut in Machatsjkala, waar u vertrok in 2011. Daarna bekleedde u een hoge functie bij de bank Express. Nadat zij hun vergunning waren verloren, ging u in 2014 werken bij Sberbank. In 2016 nam u daar ontslag en ging u in het rehabilitatiecentrum van uw broer werken waar u de financiën regelde. Op 21 november 2016 kreeg u een voorstel van de sheikh van uw stam, Ahmad Khadzji, om opnieuw voor het Humanitair Instituut in Machatsjkala te gaan werken, wat u aanvaardde. U ging meteen aan het werk en in december 2016 riep u een vergadering bijeen waarin u de curatoren van het instituut vrijstelde van hun taak als curatoren, maar niet als leerkracht. Dit werd u echter niet in dank afgenomen met als gevolg dat u dreig telefoons kreeg in verband met deze ontslagen. Eind 2016 begon de wintervakantie en u vertrok u met uw kinderen op skivakantie naar Azerbeidzjan.

U hernam het werk op 11 of 12 januari 2017. Twee à drie dagen na de wintervakantie, rond 14 of 15 januari, werd u een eerste keer uitgenodigd in de Kotrova-moskee (waar een niet-traditionele vorm van de islam werd verkondigd) en werd u voorgesteld om deel uit te maken van een groter kalifaat gebaseerd op de normen en waarden van de traditionele islam. U weigerde. Niet veel later besloot u, op vraag van het ministerie van Onderwijs in Moskou, om de lijsten van mensen die gerechtigd waren om islamitische les te geven te vernietigen gezien hun licenties opnieuw geëvalueerd moesten worden. Dit veroorzaakte veel ophef en u werd bedreigd. Na uw winterverlof werd u eveneens door de FSB-agent van het instituut, Daoud, aangesproken om een lijst te maken met namen van studenten die naar Syrië waren vertrokken, alsook eventuele opmerkingen hierbij. Twee dagen later gaf u hem deze info en meteen daarna werd u een tweede maal uitgenodigd in de Kotrova-moskee, waar u een uitbrander kreeg voor het opstellen van dit rapport. Daarop belde u 's nachts naar de vertrouwenslijn van de FSB in Moskou. Rond 24 of 25 januari werd u uitgenodigd door de FSB in Machatsjkala. Daar werden u vragen gesteld over medewerkers van het instituut. In diezelfde periode werd u eveneens bedreigd door één van de leiders van de Kotrova-moskee, A.H., in verband met uw activiteiten.

Op 27 januari kwam u thuis van het werk en merkte u dat er ingebroken was in uw appartement. Hoewel uw appartement overhoop werd gehaald, werd er niets gestolen. U diende hierover klacht in bij de politie. Zij maakten hierover een PV op, maar er werd geen strafzaak begonnen. De volgende dagen werkte u verder op het instituut. Op 31 januari werd u aan uw appartement door een man met een Dagestaans accent tegen de muur geduwd en kreeg u een slag in het gezicht. Hij vroeg u hoe lang alles nog zou duren en ging daarna weg. U liet uw verwondingen medisch attesteren en u diende een klacht in bij de politie. Volgens hen kon er geen onderzoek worden gestart omdat de identiteit van de dader u onbekend was. Op 9 februari werd u wederom aangevallen, dit keer door twee mannen in de trap van het appartement. U werd vastgegrepen en van de trap gegooid, waarna u in uw onderbuik werd gestampt en er op u werd gespuwd. Zij spraken volgens u accentloos Russisch. U bleef gedurende 5 dagen in het ziekenhuis. U diende klacht in bij de politie. Opnieuw kreeg u te horen dat er geen onderzoek kon worden ingesteld omdat de dader niet geïdentificeerd kon worden. Daarna ging u naar het parket van Dagestan, waar u zelfs niet binnen mocht. U schreef vervolgens een brief aan het parket van Dagestan en dat van de Russische Federatie in Moskou. Daarna werd u uitgenodigd op het ministerie van Binnenlandse zaken. Tijdens een gesprek werd u duidelijk gemaakt dat u zelf schuldig was aan wat er u was overkomen en werd u verweten dat u Moskou had gebeld en over hen had geklaagd, waardoor zij een controle riskeerden.

Op 6 maart werd u naar het medisch college van uw dochter, K., geroepen en werd u aangesproken over het feit dat er drugs bij uw dochter waren gevonden. U ging er van uit dat dit iets met uw problemen had te maken. Eind maart vertrok u naar de bergen omdat u een zenuwinzinking had gekregen. In die toestand had u ook uw zoon, A., in elkaar geslagen met de stang van een klerkast. U had het advies gekregen om even te gaan rusten in uw dorp, Churuk, in de bergen. Eind mei kwam u terug naar de stad. U ging ook terug naar het instituut om een rapport af te werken. Kort na uw terugkomst werd u op straat door een politieagent aangereden. Hij waarschuwde u dat u het de volgende keer niet zou overleven. Twee à drie dagen later werd u beschoten toen u uit een taxi stapte aan uw appartement. Uw buurvrouw ging deze beschieting melden bij de wijkagent maar hij wimpelde haar af.

Op 29 mei 2017 verliet u Dagestan met uw kinderen en ging u naar Moskou. Op 6 juli kwam u alleen even terug naar Dagestan, om naar Azerbeidzjan te gaan. U wou weten of u daar veilig met uw kinderen zou kunnen verblijven. Toen bleek van niet, bent u met uw kinderen op 8 juli 2017 vertrokken vanuit Moskou met het vliegtuig naar België. U diende een **eerste verzoek tot internationale bescherming** in op 1 augustus 2017.

Op 26 september 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 4 februari 2019 (arrest nr. 216345). U tekende geen cassatieberoep aan.

U verliet het Belgisch grondgebied niet en u diende op 27 februari 2019 een **tweede verzoek tot internationale bescherming** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde u nog steeds te vrezen voor een geheel aan actoren gelinkt aan de Dagestaanse autoriteiten zoals de Dagestaanse FSB waaronder een FSB-liaison die werkte in het Humanitair Instituut, de ROVD, alsook actoren gelinkt aan de wahabitische gemeenschap in Dagestan en uiteindelijk ook de leerkrachten die u vrijstelde van hun curatorenfunctie. U voegde hier tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming aan toe dat A.S. en I.K. na uw vertrek naar u geïnformeerd zouden hebben.

Daarnaast verklaarde u te vrezen voor O.D., een voormalig burgemeester van de stad Kaspiysk in Dagestan. Toen er in oktober 2016 Turkse beleggers bij hem thuis langskwamen zou u voor hem als tolk gewerkt hebben. U zou toen aan de Turkse beleggers gezegd hebben dat O.D. een dief was en u niet begreep hoe ze met hem zaken konden doen. Na dit bezoek zouden de Turkse beleggers besloten hebben om geen deal af te sluiten met O. U zou nadien nog enkele keren door O. zijn uitgenodigd maar u zou hier niet op ingegaan zijn. In april 2017 zou u aan het sanatorium van uw familie opgepikt zijn door S., een familielid langs vaderskant. U vond dit vreemd aangezien normaal gezien A.P. u zou komen oppikken. U zou vervolgens door hem naar de woning van O. gebracht zijn, waar O. u zou opgewacht hebben samen met zijn bewakers. Tijdens dit bezoek zou hij u verplicht hebben om seksuele daden te verrichten omdat u zijn deal met de Turkse beleggers in gevaar had gebracht. Hij zou hiervan video-opnames gemaakt hebben én na uw aankomst in België, in mei 2019, zou hij u opnieuw gecontacteerd

hebben om u er op te wijzen dat hij bezwarend materiaal over u had. U vreest dat u door uw familie zou vermoord worden wanneer deze beelden door O.v verspreid zouden worden.

Naast uw vrees voor O.D., verklaarde u ervoor te vrezen dat uw dochter bij een terugkeer naar Rusland door uw familie onder druk zou worden gezet om uitgehuwelijkt te worden én om vrouwelijke genitale verminking te ondergaan. U vreest voor de besnijdenis van uw dochter omdat u uit een traditionele familie afkomstig bent. Daarnaast vreest u voor de uithuwelijking van uw dochter omdat uw broer haar geen bescherming meer kan bieden nu hij niet meer in het land is én u vernomen had dat uw neef A. – die momenteel aan het hoofd van uw familie staat – concrete plannen zou hebben om haar uit te huwelijken. Hij zou u hierover eind 2018 hebben ingelicht. Uw neef Ilias zou in 2019 ook een dreigbericht ingesproken hebben op de telefoon van uw zoon waarbij hij vertelde dat u en uw dochter er een immorele levensstijl op na houden. Uw dochter A.K. (CGVS xx/xxxxx, O.V. x.xxx.xxx) diende op 27 februari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in waarbij ze dezelfde asielmotieven aanhaalde.

Ten slotte verklaarde u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming een vrees te koesteren voor uw zoon bij een terugkeer naar Dagestan omdat hij zich niet zou conformeren aan de traditionele islam. U verklaarde dat hij atheïst zou zijn én u stelde dat u daarnaast twijfels had over zijn seksuele identiteit of genderidentiteit. Zo zou uw zoon op officiële documenten soms invullen dat hij anders is, in plaats van te stellen dat hij vrouw of man is. U verwees hiervoor ook naar de profielfoto op zijn Facebookpagina waar hij zich vrouwelijk opstelt. U vreest dat hij omwille van deze gedragingen vervolgd en bedreigd zou worden door uw familie.

Op 8 april 2019 nam het CGVS in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 27 oktober 2019 (arrest nr. 243156). U ging hiertegen niet in cassatie.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 23 december 2020 uw huidige en **derde verzoek tot internationale bescherming** in bij de DVZ. Ook uw dochter, K., en uw zoon, A., dienden elk een verzoek in tot internationale bescherming. U wenste enkel gehoord te worden in uw moedertaal, met name het Avaars, een dialect uit Dagestan. Noch de DVZ, noch het CGVS beschikken over een tolk Avaars. Daarom werd u gevraagd om zelf een tolk te regelen. Meerdere malen werd u opgeroepen bij de DVZ, met de mededeling zelf een tolk Avaars mee te brengen. U slaagde hier niet in. Toch wenste u uw procedure verder te zetten, waarna uw dossier op 25 februari 2021 werd doorgestuurd naar het CGVS, zonder interview bij DVZ. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS was u wederom niet vergezeld van een eigen tolk Avaars. Bovendien weigerde u gebruik te maken van de door het CGVS voorziene tolk Russisch. U werpt op dat u het recht heeft om in uw moedertaal Avaars gehoord te worden, omdat het Russisch u te veel stress bezorgt.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U werd door het Commissariaat-generaal uitgenodigd om op 07/07/2021 op gehoor te verschijnen. Er werd door het Commissariaat-generaal een tolk Russisch voorzien, omdat een voldoende kennis van het Russisch redelijkerwijze kon worden aangenomen. Hoewel u aanwezig was, kon het gehoor niet plaatsvinden door een gebrek aan medewerking van uwentwege. Daar het Commissariaat-generaal niet beschikt over een tolk Avaars, was er een tolk Russisch aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud.

U weigerde zowel om in het Russisch als in het Nederlands gehoord te worden (CGVS 07/07/21 p.2-3), en dit terwijl, gelet op uw levensloop en het verloop van de vorige asielprocedures, redelijkerwijs kan worden aangenomen dat u ruim afdoende het Russisch beheerst om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de huidige procedure. U heeft hogere studies gevolgd aan de universiteit (CGVS 08/03/18 p.4), u had leidinggevende functies bij de Bank Express en de Sberbank (i.e. Spaarbank van Rusland) (CGVS 08/03/18 p.4), en u woonde ook enkele jaren in Volgograd (CGVS 08/03/18 p.4). Meer nog, u heeft zelfs verschillende jaren als leerkracht Russisch gewerkt (CGVS 08/03/18 p.7). Verder verliepen uw vorige asielprocedures allen probleemloos in het Russisch. Zowel bij aanvang van uw eerste als uw tweede verzoek om internationale bescherming gaf u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Russisch voldoende te beheersen om de procedure te doorlopen (zie administratief dossier: Verklaring betreffende procedure 24/08/17; Verklaring betreffende procedure 19/06/19). Tijdens al uw voorgaande persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal, dewelke telkens in het Russisch verliepen, uitte u op geen enkel moment bezwaar tegen het feit dat u werd bijgestaan door een tolk Russisch, en gaf u ook aan de tolk goed begrepen te hebben (CGVS 08/03/18 p.15; CGVS 10/04/18 p.17; CGVS 05/09/19 p.22; CGVS 07/10/19 p.22). Evenmin blijkt uit de notities van deze persoonlijke onderhouden op enige andere wijze dat u omwille van een onvoldoende kennis van het Russisch niet in staat zou zijn geweest om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. Het was pas in het kader van de beroepsprocedure van uw tweede verzoek tot internationale bescherming dat u voor het eerst aangaf dat doordat het Russisch niet uw moedertaal is, er bepaalde nuances in uw verhaal verloren zouden zijn gegaan. Dit argument werd evenwel niet aanvaard door de Raad (Arrest RvV 27/10/20 p.12-13). Nu beweert u echter dat u totaal niet in het Russisch gehoord kunt worden, en dit op aanraden van uw psycholoog omwille van de stress die dit u zou bezorgen (CGVS 07/07/21 p.2). Ten eerst dient opgemerkt te worden dat u deze bewering op geen enkele wijze op objectieve wijze staft. Bovendien overtuigt dit geenszins gezien het verloop van uw eerdere asielprocedures (zie supra) en het feit dat u dit nooit eerder heeft aangehaald. Ik wens u te wijzen op de medewerkingsplicht die op u rust in het kader van uw asielprocedure. Het is uw verantwoordelijkheid en plicht om medewerking te verlenen aan de instantie die over uw asielaanvraag moet beslissen. Het feit dat u weigert mee te werken aan uw asielprocedure maakt het onmogelijk om vast te stellen of er nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Voor zover u opwerpt dat u het recht heeft om gehoord te worden in uw moedertaal Avaars (CGVS 07/07/21 p.2), dient er op gewezen te worden dat het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in artikel 20 § 1 bepaalt: "Indien de asielzoeker de bijstand heeft gevraagd van een tolk overeenkomstig artikel 51/4 van de wet, verzekert de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, in de mate dat hij over zulk een tolk beschikt, de aanwezigheid van een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst." Zoals hierboven reeds uiteengezet werd, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat u ruim voldoende het Russisch beheerst om de asielprocedure te doorlopen, en toont u niet aan dat er andere redenen zijn die het gebruik van een tolk Russisch zouden verhinderen. Het CGVS voldoet dan ook aan zijn door het KB opgelegde verplichtingen door u een tolk Russisch ter beschikking te stellen.

Daarnaast kan er ook op gewezen worden dat, los van het feit dat het niet ernstig is te beweren dat u niet gehoord kunt worden in het Russisch, u bovendien meerdere malen de kans werd geboden om een eigen tolk Avaars te voorzien. U werd uitgenodigd op zowel 26/01/21, als 11/02/21, als 25/02/21 bij de Dienst Vreemdelingenzaken, met de uitdrukkelijke mededeling zelf een Avaarse tolk te voorzien (zie administratief dossier: Bijlage 26quinquies; Uitnodiging IBZ). U slaagde hier echter niet in. Gevraagd naar de concrete stappen die u ondertussen heeft ondernomen om een tolk Avaars te zoeken, blijft u erg aan de oppervlakte door te stellen dat u al vier jaar lang in een kleine kamer leeft in het opvangcentrum en dat u geen mogelijkheden heeft om dit te doen (CGVS 07/07/21 p.2). Echter dient er op gewezen te worden dat u sinds het uiten van uw wens bij de DVZ om enkel in het Avaars gehoord te worden (dd. 23/12/20, zie administratief dossier: Registratie verzoek tot internationale bescherming) ondertussen bijna een half jaar de tijd heeft gehad om een eigen tolk te voorzien. Er kan bezwaarlijk ingezien worden waarom u niet de mogelijkheid zou hebben om een tolk Avaars te zoeken. Het voorgaande vormt een verdere aanwijzing van het gebrek aan medewerking in uw hoofde.

Uit het feit dat u pertinent weigert gebruik te maken van de u ter beschikking gestelde tolk en evenmin een eigen tolk Avaars meebrengt, kan in het licht van het bovenstaande dan ook alleen een gebrek aan medewerking in uw hoofde worden vastgesteld.

Daar u zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal weigert om verklaringen af te leggen met de hulp van een tolk Russisch, brengt u dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van

*nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 265 515, is de dochter van tweede verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 265 516. De bestreden beslissingen die ten aanzien van verzoeksters werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van tweede verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van eerste verzoekster integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. Verzoeksters vragen om door de Raad te worden gehoord. Ze wensen tijdens dit verhoor onduidelikheden die naar aanleiding van de vorige gehoren zouden zijn gerezen, recht te zetten. Ze hebben de indruk dat ze zijn misbegrepen door de beide instanties naar aanleiding van de door hen afgelegde verklaringen. Ze dringen aan dat ze door een tolk Avaars worden gehoord. Russisch is niet hun moedertaal waardoor heel wat nuances verloren gaan, dewelke uiteraard een doorslaggevend belang hebben, des te meer daar er sprake is van aantasting van de fysieke integriteit.

3.1.2. In wat zich aandient als een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 15, derde lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. Ze verwijzen tevens naar artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en naar de artikelen 12, 13, 15 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU.

Betoogd wordt als volgt:

"Verzoekster meent dat er geen sprake is van een tekortkoming aan de samenwerkingsplicht, zoals door het CGVS wordt beweerd.

Verzoekster wijst op de in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht waarin wordt bevestigd dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68)

Artikelen 12, 15 en 17 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) benadrukken het waarborgen van een goede communicatie bij het persoonlijk onderhoud en het nemen van zorgmaatregelen zodat de verzoeker om internationale bescherming de gronden voor zijn verzoek uitvoerig kan uiteenzetten. Artikel 15, lid 2 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU luidt als volgt: "2. Een persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd". Artikel 15, lid 3, c) van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU luidt als volgt: "3. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat een persoonlijk onderhoud plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een verzoeker de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen kan zetten. Met het oog hierop dienen de lidstaten: (...) c) een tolk te kiezen die in staat is de communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijke onderhoud afneemt goed te doen verlopen. Daarbij wordt gebruikgemaakt van de taal waaraan de verzoeker de voorkeur geeft tenzij er een andere taal kan

worden gebruikt die hij begrijpt en waarin hij helder kan communiceren. Voor zover mogelijk, zorgen de lidstaten voor een tolk van hetzelfde geslacht indien de verzoeker daarom verzoekt, tenzij de beslissingsautoriteit redenen heeft om aan te nemen dat dit verzoek gebaseerd is op gronden die geen verband houden met moeilijkheden van de verzoeker om de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen te zetten;”. Overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet heeft verzoekster de bijstand van een tolk Avaars gevraagd.

Gezien de samenwerkingsplicht, komt het aan het CGVS toe om, samen met de asielzoeker, de feiten vast te stellen. In de asielprocedure staat het gehoor centraal. De taak van de tolk is hierbij essentieel en kan mogelijk doorslaggevend zijn bij het onderzoek en de besluitvorming. Ook het weigeren van een tolk omwille van een uitvoerig toegelicht wantrouwen terwijl het de verzoeker om internationale bescherming aan de nodige talenkennis ontbreekt om een genuanceerd en volledig beeld te geven van de vluchtmotieven, kan de correcte feitenvaststelling verhinderen.

De commissaris-generaal had in dit geval met de nodige voorzichtigheid dienen te handelen. Immers artikel 15, lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU stelt dat de lidstaten “de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat een persoonlijk onderhoud plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een verzoeker de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen kan zetten. (...) Daarbij wordt gebruikgemaakt van de taal waaraan de verzoeker de voorkeur geeft tenzij er een andere taal kan worden gebruikt die hij begrijpt en waarin hij helder kan communiceren.”

Dat de commissaris-generaal zorgvuldig is tewerk gegaan, kan aldus niet blijken nu hij naliet een voor verzoekster aanvaardbare tolk op te roepen. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kunnen hinderpalen blijken om aan verzoeksters vraag naar een tolk Avaars te voldoen. Bovendien dient vastgesteld te worden dat nergens uit de uitnodiging van verwerende partij blijkt dat verzoekster zelf voor een tolk Avaars diende te zorgen. Verzoekster mocht er redelijkerwijze van uitgaan dat verwerende partij een tolk Avaars had gevonden, die haar bij het interview zou bijstaan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bestreden beslissing is in hoofdzaak gesteund op de verklaringen van verzoekster die omwille van taalproblemen niet in de mogelijkheid was een correct beeld geven van de problemen die leidden tot haar vraag om internationale bescherming.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de schending van de materiele motiveringsplicht zijn in casu gegrond. Er dient dan ook aangenomen te worden dat aan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.”

3.2. Stukken

Verzoeksters voegen geen bijkomende stukken, andere dan de bestreden beslissingen en de beslissing van het bureau voor juridische bijstand, bij het voorliggende verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Verzoeksters geven niet de minste toelichting over de wijze waarop ze de artikelen 12, 15, eerste, tweede en vierde lid, en 17 van de richtlijn 2013/32/EU geschonden achten.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.4. Verzoeksters' verzoek om te worden gehoord door de Raad omdat ze de indruk hebben dat ze zijn *“misbegrepen”* door beide instanties naar aanleiding van de door hen afgelegde verklaringen, kan niet worden ingewilligd. Het afnemen van een gehoor van een verzoeker door de Raad is immers niet voorzien in de geldende regelgeving. Bovendien hebben verzoeksters door middel van onderhavige beroepen de mogelijkheid om aan te geven op welke wijze ze misbegrepen werden tijdens de administratieve procedure.

3.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de enige middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.6. Het tweede verzoek om internationale bescherming van eerste verzoekster en het derde verzoek om internationale bescherming van tweede verzoekster worden door de bestreden beslissingen niet-ontvankelijk verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt in hoofde van verzoeksters een gebrek aan medewerking vastgesteld aangezien zij pertinent weigeren gebruik te maken van de hen ter beschikking gestelde tolk Russisch tijdens de onderscheiden persoonlijke onderhouden en zij evenmin een eigen tolk Avaars, zijnde een dialect uit Dagestan, meebrengen.

Verzoeksters verzochten bij de registratie van hun huidige volgende verzoeken om internationale bescherming om enkel in het Avaars gehoord te worden (administratief dossier, registratie verzoeken om internationale bescherming *d.d.* 23 december 2020). Bij het indienen van hun huidig verzoek om internationale bescherming gaven verzoeksters blijkens de bijlage 26 reeds aan zelf de nodige stappen te ondernemen om een tolk die het Avaars beheerst in te schakelen voor de interviews (administratieve dossiers, bijlages 26). In een interne nota/telefonische mededeling van de Dienst Vreemdelingenzaken *d.d.* 25 februari 2021 (administratieve dossiers, stuk 7) staat ten aanzien van beiden het volgende te lezen: *“De betrokken verkiest geen interview af te leggen in het Russisch, Engels of Nederlands. De betrokkene verklaarde eerder al een tolk Avar te zoeken om haar bij te staan, maar vond niemand ter beschikking. De betrokkene wenst haar volgend verzoek om internationale bescherming verder te zetten. Het dossier wordt overgemaakt naar het CGVS.”*

3.3.6.2. Verzoeksters werden uitgenodigd om op 7 juli 2021 te worden gehoord bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Er werd voor de onderscheiden persoonlijke onderhouden een tolk Russisch voorzien bij gebrek aan een tolk Avaars. Hoewel verzoeksters aanwezig waren op hun onderhouden konden de gehoren niet plaatsvinden door een gebrek aan medewerking van hunnenwege. Zij weigerden beiden in een andere taal dan hun moedertaal te worden gehoord.

De Raad wijst er vooreerst op dat geen enkele bepaling voorschrijft dat een verzoeker om internationale bescherming in zijn moedertaal dient te worden gehoord. Noch het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2013, noch het door verzoeksters geciteerde artikel 15 van de richtlijn 2013/32/EU leggen op dat een verzoeker dient gehoord te worden in zijn moedertaal. Artikel 20, § 1, van voormeld koninklijk besluit stelt uitdrukkelijk dat de commissaris-generaal de aanwezigheid van een tolk verzekert die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst. Artikel 15, eerste lid, c), van de richtlijn

2013/32/EU bepaalt dat de lidstaten met het oog op het creëren van de juiste omstandigheden voor het persoonlijk onderhoud, een tolk dienen te kiezen *“die in staat is de communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud afneemt goed te doen verlopen”*. Deze bepaling vervolgt dat hierbij gebruik wordt gemaakt van *“de taal waaraan de verzoeker de voorkeur geeft tenzij er een andere taal kan worden gebruikt die hij begrijpt en waarin hij helder kan communiceren”*. Beide bepalingen laten bijgevolg toe dat het persoonlijk onderhoud plaatsvindt met behulp van een tolk die een andere dan de moedertaal van een verzoeker machtig is, op voorwaarde dat de verzoeker deze andere taal voldoende beheerst om de problemen die hebben geleid tot zijn vlucht te verwoorden en om hierover vragen te beantwoorden.

3.3.6.3. In tegenstelling tot wat verzoeksters in het verzoekschrift voorhouden, blijken er *in casu* wel degelijk hinderpalen te bestaan om aan hun vraag naar een tolk Avaars te voldoen. Zo kan gewezen worden op het document waarbij de verzoeken door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het commissariaat-generaal werden overgemaakt en waarin werd gesteld dat er geen tolk Avaars beschikbaar/gevonden is. Ook de verklaringen van verzoeksters bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij zelf een tolk Avaars zullen zoeken, duiden op de afwezigheid van dergelijke tolk bij de instanties bevoegd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. In de bestreden beslissingen is aangegeven dat het commissariaat-generaal niet beschikt over een tolk Avaars.

Dat, zoals verzoeksters in de voorliggende verzoekschriften voorhouden, nergens uit de uitnodigingen voor de onderscheiden persoonlijke onderhouden op 7 juli 2021 blijkt dat zij zelf voor een tolk Avaars dienden te zorgen waardoor zij er redelijkerwijze mochten van uitgaan dat er een tolk Avaars gevonden was, is niet ernstig. Verzoeksters hadden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zo blijkt uit de reeds eerder aangehaalde interne nota van 25 februari 2021 alsook de bijlages 26, eerder al verklaard zelf een tolk Avaars te zoeken, maar blijven hier gedurende de volledige procedure in het kader van hun huidige volgende verzoeken toe in gebreke.

De Raad merkt bijkomend op dat verzoekers, gelet op de duidelijke aanwijzing dat er geen tolk Avaars ter beschikking zou zijn bij het commissariaat-generaal, nalieten te informeren of er tijdens hun persoonlijk onderhoud, dat een eerste keer werd uitgesteld, een dergelijke tolk zou aanwezig zijn. Zij hadden daar ruim de mogelijkheid voor, aangezien het tweede onderhoud pas anderhalve maand na het eerste plaatsvond en zij zouden daarop, na antwoord, gepast hebben kunnen reageren door zelf een tolk Avaars te voorzien, wat zij evenwel, zoals *infra* blijkt, nalieten te doen.

Door dienvolgens voor de onderscheiden persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal in een tolk Russisch te voorzien, schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel niet. Immers, op grond van de administratieve dossiers kan worden aangenomen dat verzoeksters het Russisch voldoende beheersen om hun asielmotieven en alle relevante elementen kenbaar te maken. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters, gelet op hun levensloop en het verloop van de vorige asielprocedures, ruim afdoende het Russisch beheersen om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure.

In hoofde van eerste verzoekster wordt als volgt overwogen:

“U heeft uw middelbare school in Machatsjkala afgewerkt en begon zelfs aan hogere studies geneeskunde (CGVS 07/10/19 p.8-9, persoonsgegevens DVZ 19/06/2019, rubriek 11). Verder verliep uw vorige asielprocedure probleemloos in het Russisch. Bij aanvang van uw vorige verzoek om internationale bescherming gaf u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Russisch voldoende te beheersen om de procedure te doorlopen (zie administratief dossier: Verklaring betreffende procedure 19/06/19). Tijdens uw voorgaande persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal, hetgeen in het Russisch verliep, uitte u op geen enkel moment bezwaar tegen het feit dat u werd bijgestaan door een tolk Russisch, en gaf u ook aan de tolk goed begrepen te hebben (CGVS 07/10/19 p.2 + p.22). Evenmin blijkt uit de notities van dit persoonlijk onderhoud op enige andere wijze dat u omwille van een onvoldoende kennis van het Russisch niet in staat zou zijn geweest om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. Het was pas in het kader van de beroepsprocedure van uw eerste verzoek tot internationale bescherming dat u voor het eerst aangaf dat doordat het Russisch niet uw moedertaal is, er bepaalde nuances in uw verhaal verloren zouden zijn gegaan. Dit argument werd evenwel niet aanvaard door de Raad (Arrest RvV 05/11/20 p.21). Nu beweert u echter dat u totaal niet in het Russisch gehoord kunt worden, omdat dit niet uw moedertaal is (CGVS 07/07/21 p.2). Deze bewering overtuigt echter geenszins gezien het verloop van uw eerdere asielprocedure (zie supra) en het feit dat u dit nooit eerder heeft aangehaald.”

In hoofde van tweede verzoekster wordt het volgende gesteld:

“U heeft hogere studies gevolgd aan de universiteit (CGVS 08/03/18 p.4), u had leidinggevende functies bij de Bank Express en de Sberbank (i.e. Spaarbank van Rusland) (CGVS 08/03/18 p.4), en u woonde ook enkele jaren in Volgograd (CGVS 08/03/18 p.4). Meer nog, u heeft zelfs verschillende jaren als leerkracht Russisch gewerkt (CGVS 08/03/18 p.7). Verder verliepen uw vorige asielprocedures allen probleemloos in het Russisch. Zowel bij aanvang van uw eerste als uw tweede verzoek om internationale bescherming gaf u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Russisch voldoende te beheersen om de procedure te doorlopen (zie administratief dossier: Verklaring betreffende procedure 24/08/17; Verklaring betreffende procedure 19/06/19). Tijdens al uw voorgaande persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal, dewelke telkens in het Russisch verliepen, uitte u op geen enkel moment bezwaar tegen het feit dat u werd bijgestaan door een tolk Russisch, en gaf u ook aan de tolk goed begrepen te hebben (CGVS 08/03/18 p.15; CGVS 10/04/18 p.17; CGVS 05/09/19 p.22; CGVS 07/10/19 p.22). Evenmin blijkt uit de notities van deze persoonlijke onderhouden op enige andere wijze dat u omwille van een onvoldoende kennis van het Russisch niet in staat zou zijn geweest om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. Het was pas in het kader van de beroepsprocedure van uw tweede verzoek tot internationale bescherming dat u voor het eerst aangaf dat doordat het Russisch niet uw moedertaal is, er bepaalde nuances in uw verhaal verloren zouden zijn gegaan. Dit argument werd evenwel niet aanvaard door de Raad (Arrest RvV 27/10/20 p.12-13). Nu beweert u echter dat u totaal niet in het Russisch gehoord kunt worden, en dit op aanraden van uw psycholoog omwille van de stress die dit u zou bezorgen (CGVS 07/07/21 p.2). Ten eerst dient opgemerkt te worden dat u deze bewering op geen enkele wijze op objectieve wijze staaft. Bovendien overtuigt dit geenszins gezien het verloop van uw eerdere asielprocedures (zie supra) en het feit dat u dit nooit eerder heeft aangehaald.”

Verzoeksters gaan in de voorliggende verzoekschriften niet in het minst in op deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in de administratieve dossiers, waardoor deze, bij gebrek aan dienstig verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Hieruit volgt dan ook dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters het Russisch voldoende machtig zijn om tijdens een persoonlijk onderhoud hun asielmotieven en alle relevante elementen kenbaar te maken en dat het commissariaat-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeksters voorhouden in het verzoekschrift, wel degelijk een “aanvaardbare tolk” oepriet.

3.3.6.4. Door *in casu* te weigeren Russisch te praten tijdens de onderscheiden persoonlijke onderhouden d.d. 7 juli 2021, waar een tolk Russisch aanwezig was, hebben verzoeksters op manifeste wijze de *supra* geschetste medewerkingsplicht die op een verzoeker rust om mee te werken aan de vaststelling van de feiten en waarmee ze werden geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud geschonden. Het feit dat verzoeksters weigeren mee te werken aan hun asielprocedure maakt het onmogelijk om vast te stellen of er nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Daarbij komt nog dat verzoeksters evenmin een eigen tolk Avaars meebrachten, hetgeen een verdere aanwijzing vormt van het gebrek aan medewerking in hunnen hoofde. Dienaangaande wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt overwogen:

“Daarnaast kan er ook op gewezen worden dat, los van het feit dat het niet ernstig is te beweren dat u niet gehoord kunt worden in het Russisch, u bovendien meerdere malen de kans werd geboden om een eigen tolk Avaars te voorzien. U werd uitgenodigd op zowel 26/01/21, als 11/02/21, als 25/02/21 bij de Dienst Vreemdelingenzaken, met de uitdrukkelijke mededeling zelf een Avaarse tolk te voorzien (zie administratief dossier: Bijlage 26quinquies; Uitnodiging IBZ). U slaagde hier echter niet in. Wanneer uw moeder gevraagd wordt naar de concrete stappen die zij ondertussen heeft ondernomen om een tolk Avaars te zoeken, blijft zij erg aan de oppervlakte door te stellen dat zij al vier jaar lang in een kleine kamer leeft in het opvangcentrum en dat zij geen mogelijkheden heeft om dit te doen (CGVS M. 07/07/21 p.2). Echter dient er op gewezen te worden dat u sinds het uiten van uw wens bij de DVZ om enkel in het Avaars gehoord te worden (dd. 23/12/20, zie administratief dossier: Registratie verzoek tot internationale bescherming) ondertussen bijna een half jaar de tijd heeft gehad om een eigen tolk te voorzien. Er kan bezwaarlijk ingezien worden waarom u niet de mogelijkheid zou hebben om een tolk Avaars te zoeken. Het voorgaande vormt een verdere aanwijzing van het gebrek aan medewerking in uw hoofde.”

Ook deze overweging, die pertinent en draagkrachtig is, wordt door verzoeksters volledig onverlet gelaten in de voorliggende verzoekschriften waardoor deze, bij gebrek aan dienstig verweer, gehandhaafd blijft.

3.3.7. De Raad besluit, in navolging van de commissaris-generaal, dat uit het feit dat verzoeksters pertinent weigeren gebruik te maken van de hen ter beschikking gestelde tolk Russisch en evenmin een eigen tolk Avaars meebrengen, alleen een gebrek aan medewerking in hunnen hoofde kan worden vastgesteld. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat, aangezien verzoeksters zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het commissariaat-generaal weigeren om verklaringen af te leggen met de hulp van een tolk Russisch, zij dan ook geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Ten overvloede kan nog worden gesteld dat ter terechtzitting evenmin een tolk Avaars te beschikking was, waar de advocaat van verzoekers overigens bezwaar tegenin brengt, doch wel een tolk Russisch. Ook hier kan worden opgemerkt dat verzoekers nalieten te informeren of er een dergelijke tolk beschikbaar zou zijn en dienvolgens er zelf één mee te brengen. Tweede verzoekster spreekt voldoende Nederlands en gaf uitdrukkelijk aan alles te hebben begrepen.

3.3.8. Verzoeksters laten ook de overweging van de bestreden beslissingen, waaruit op afdoende en genoegzame wijze blijkt dat er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, volledig ongemoeid in de voorliggende verzoekschriften zodat deze pertinente en draagkrachtige overweging, die steun vindt in de administratieve dossiers, door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters bij het commissariaat-generaal werden gehoord in aanwezigheid van een tolk Russisch maar dat verzoeksters de hulp van de tolk weigerden, waarna het gesprek werd stopgezet. Aangezien de verwerende partij ervan mocht uitgaan, zoals *supra* genoegzaam aangetoond, dat verzoeksters het Russisch voldoende machtig zijn om verklaringen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming af te leggen, heeft zij *in casu* zorgvuldig gehandeld. Evenmin ligt een schending van de materiële motiveringsplicht voor.

3.3.10. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoeksters echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS